

V autobusu nemusí být nuda

Jistě, ale jak v kterém.

Většinou je ale možné v každém něco malého či většího zažít. Lépe jsou možná na tom místní autobusy, tedy takové, ve kterých se cestující aspoň trochu znají.

A tak kdesi na Slovácku v autokaru sedím a sedím, dívám se do krajiny, neboť pořád je co pozorovat, co hodnotit.

Začala už sklizeň obilí, a tak je na polích docela rušno. Snad mají ti zemědělci klimatizované kabiny, jinak bych jim to horko v kabinách nezáviděl.

Ale i k poslouchání hovorů je nejednou příležitost.

„Paní a kam Vy jedete?“ rozjíždí se dialog dvou spolusedících žen.

„Ale musím k zubaři“.

„Tak to Vás lituju, já u něho byla minule a užila sem si dost. A paní, co vravíte tomto počasí, to sucho je hrozné, že?“

V sousední dědině přšalo a u nás zasěj nic.“

„Máte pravdu, člověk aby porád enom zaléval,“zazněla odpověď.

Moje ušní bolce se pootočily, aby zachytily další konverzaci, tentokrát jiné dvojice starších žen.

Patrně se znaly.

„Maňo, ztratila jsem hodinky, su nas.....“

„Tak to ti nezávidím.

Kolik stály?“

„O peníze nejde, ale mala som je po matěri, proto mám po náladě.“

„Kupíš nové, dneskáj takové moc nestojí,“ zaslechl jsem konejšivou odpověď její sousedky.

Raději jsem pootočil hlavu k řidiči.

Už při nastupování a placení jsem si všiml, že na předním sedadle osamoceně sedí klučina.

Mohl mít tak čtyři roky.

Lízal zmrzlinu a zvědavě se poohlížel po nás, ale i po nastupujících.

Kolem něho ale bylo prázdno.

Kde má rodiče, pomyslel jsem si, přece ho v tom věku nenechají cestovat jen tak.

Nějakou dobu se nic nedělo, ale po chvíli řidič jedoucího autobusu pootočil na okamžik hlavu ke klukovi a zeptal se ho.

„Viděl jsi tu dopravní značku, co asi znamenala?“

Klučina cosi zamumlal.

Záhy nato kolem nás projížděl v protisměru kombajn.

„To je velký traktor,“ kluk zareagoval.

„To nebyl traktor,“ opáčil řidič, aniž by slevil z pozornosti.

„To byl kombajn, to bys měl poznat!“

Takže bylo jasno.

Kluk patřil řidiči autobusu,

Na zastávkách lidé nastupovali, jiní zase vystupovali.

Tak jak to má být.

Na jedné z nich autobus zastavil a z něho předními dveřmi vystoupil uvedený řidič se svým synem.

No malému se chtělo čurat, bylo to pochopitelné, lidské.

Pak oba znovu nastupili a jelo se dál.

Pár cestujících se usmívalo, já také.

Bylo to docela milé, nemyslím to vůbec ironicky.

Prostě byl to takový domácí autobus.

V takovém nemusí být ani televize ani rozhlas, člověk toho během cesty zažije a dozví se i tak dost.

A příjemnějšího jak v televizi.

Drama za jízdy

O čem chci tentokrát psát?

No, přece o příhodě v autobusu.

Jel jsem z Velkého Ořechova domů, do Uherského Brodu.

Cesta rychle ubíhala, kochal jsem se výhledy na Chřiby, později na naše krásné, ozeleněné Prakšicko.

V autobusu sedělo jen několik lidí, snad tři nebo čtyři cestující, vesměs ženy.

Přijížděli jsme k zastávce u prakšické školy.

Seděl jsem v těch chvílích uprostřed autobusu na levé straně. Na pravé straně o jednu řadu přede mnou pak jedna žena, asi tak středního věku.

Při zastavování vozidla se pohnula, ale nevstala, nýbrž se začala sesouvat na stranu. Vpravdě řečeno, lekl jsem se.

Že by infarkt?

V jejím věku?

Pomalou se dále kladla do strany směrem do uličky.

To už jsem si uvědomil, že se děje něco nedobrého.

Vstal jsem a dvěma kroky k ženě přistoupil.

Zachytil jsem ji právě včas, neboť hrozilo, že by mohla spadnout do uličky. Podepřel jsem její tělo svými rukama, a začal se poohlížet po pomoci v okolí.

Dané situace si už všimla cestující sedící za mnou. Pomohla mně ženu stabilizovat, která vůbec nemluvila, jenom se bezcílně a strnule dívala kupředu.

Autobus mezitím postupně zastavoval.

„Pane řidiči, stůjte, cestující se udělalo špatně!“ kdosi začal volat.

U ženy jsme mezitím už stáli asi tři.

Rozhodli jsme se ji přemístit na sedadlo naproti dveřím na vystupování, kde bylo více místa. Nebylo to vůbec jednoduché, vláčet bezvládné tělo je hodně náročné.

V tu chvíli mě napadlo, když jsem viděl křečovitě se chovající tělo ženy, že by se mohlo jednat o takzvaný malý epileptický záchvat.

Žena zůstávala sice při vědomí, ale bylo jasné, že se nechová zcela normálně. Byla tak nějak „duchem nepřítomná“.

Snažil jsem se ženu uklidňovat povídáním o všem možném.

Řidič mezitím mobilem volal na záchranku.

Paní se naštěstí postupně pomalu rozmluvila, i když velmi obtížně. Naznačila, že trpí výše uvedenou nemocí a že bere prášky.

Také uvedla, že bydlí přímo v Prakšicích, i když je původem ze Slovenska. Pokračovali jsme v jejím uklidňování a čekali, až přijede záchranka.

Stalo se tak asi po deseti minutách.

K otevřeným dveřím přišel mně známý lékař a začal se nás vyptávat na okolnosti případu. Popsali jsme mu předcházející děj.

Ženu jsme pak podzvedli a s pomocí lékaře jí pomohli vystoupit z vozidla. To se s námi pak znovu rozjelo do Uherského Brodu.

Po cestě jsem přemýšlel, zdali jsme se zachovali odpovídajícím způsobem.

Snad se tak stalo.

Proč se smáli?

Řidič vysvětluje:

„Měl jsem ten den na starosti posilující spoj.

Z Korytné jsem měl jet do Uherského Brodu a pak dále pokračovat na Brno.

Rutinní cesta.

Ale co čert nechtěl, zaspal jsem.

Snad čtvrt hodiny.

No hrůza.

Rychle jsem po probuzení na sebe hodil, co jsem ve skříni našel a pádil ke svému vozu. Nastartoval ho a sjížděl do Brodu.

Tam už stál zástup podmračených lidí, kteří se každou chvíli dívali na hodinky. Rychle jsem otevřel vstupní dveře a začal prodávat jízdenky.

Cestujících bylo ten den požehnaně.

Pak jsem ještě pro kontrolu prošel vozem až dozadu.

Někteří z cestujících, již sedící, se na mě začali usmívat. To je dobré, řekl jsem si v duchu, takto vidět rozesmáté lidi.

Asi už je to zpoždění spoje tak nemrzelo.

Navíc svítilo sluníčko, vypadalo to na pěkný den. Vrátil jsem se na své místo za volantem, nastartoval vůz a vyjel.

Přes Hradiště a Buchlovské kopce až do Brna. Při vystupování se na mě cestující opět usmívali, zejména pak ženy.

Asi jsem kluk k zulíbání, napadlo mě, byl jsem totiž tehdy ještě poměrně mladý. Ale proč se smějí skoro všichni, nedalo mně to.

Bylo to už trochu podezřelé.

Po vystoupení všech jsem se dobře prohlédl.

A strnul jsem.

Měl jsem totiž zcela otevřený poklopec a hrůza hrůzoucí, při tom ranním shonu jsem si zapomněl navléct i trenýrky.

Takže bylo vidět skoro všechno.

Zrudl jsem v obličejí.

Ta ostuda.

A že byla vzpomínkově patrná i v budoucnu.

Na dotyčné trase se na mě cestující pořád usmívali, jenom já stydlivě odvracel oči. Vida, co stačí lidem k dobré náladě.

Chce to jenom asi jenom se občas ztrapnit!

Ale opakovat bych danou příhodu nechtěl ani za nic.

Jedna stačila.

Koza coby cestující

„Moje cesta, tedy jako řidiče, tradičně začínala ve Vyškovci, malebné to podhorské vesničce blízko Starého Hrozenkova.

Většinou v něm nastupují lidé, co chtějí v „Hrozenku“ něco nakoupit, nebo děti směřující do hrozenkovské školy.

Stalo se tak i v popisovaný den.

Do vozu nastupovala dvě vyškovceká děvčata, když tu náhle jsem spatřil před nástupními dveřmi mého autobusu starší ženu, a nevěřte, s kozou na provázku.

„Pane řidič, potřebuji jet do Hrozenka“.

„Paní, to jistě můžete, ale s kozou to nejde.

Předpisy jsou předpisy,“ odpověděl jsem.

„A ako mám dopravit toto zviera do obce, to mám isť pešo?

Vieťe, jak je to daleko?

Šak aji tu moju kozu možeťe do vozu vzať, ne?“

„Znovu říkám, je to proti předpisům.“

„Ale, pán ridič, tech pár kilometrů, čo vám to urobí“.

„Tak dobře, ale víte co, dáme kozu do prostoru zavazadel, tedy do kufru“.

Kývla hlavou.

A tak jsme se ženou začali soukat to zvíře do uvedeného místa.

Vůbec si koze tam nechtělo, kdo by se ostatně divil.

Oháněla se poznehty až až.

A tak jsme jí ty paznehty ovázali leukoplastí, aby jimi nekopala. Ale i tak to šlo ztěžka.. Koza se bránila víc a víc.

S povzdechem jsem přemýšlel, co dál.

Nakonec jsem mávl rukou, šak co, revizor v těch pár minutách jízdy do vozu nepříjde, vezmu tu paní i s kozou do vozu.

Dostaly ode mě vyhrazené místo úplně vzadu. Už v prvních minutách ale bylo jasné, že vzduch v autobusu dozná patřičné změny.

A taky že ano.

Kozina byla cítit všude.

Nastartoval jsem autobus a jeli do Hrozenka.

Žena s kozou tam vystoupila a já se šel dozadu podívat na místo, kde stály.

No potěš pánbůh!

Na místě ležela velká hrouda kozího exkrementu.

Chudák koza, určitě si musela vytrpět veliký stres, a proto to řešila uvedeným způsobem. Po vystoupení všech cestujících jsem podlahu dost dlouho umýval, ale zápach po koze i nadále přetrvával.

V duchu jsem si řekl:

„Holt pro dobrotu na žebrotu“.

Ale v našem kraji se takové věci, holt, stávají.

Neměl si začínat...

Prý rostou houby, slyšel jsem od lidí v posledních dnech hned několikrát.

No tak hurá do lesa!

„Vezmi nás sebou, máme totiž bohužel auto v opravě" obrátil se na mě s prosbou sousedský manželský pár.

„Ale jistě, musíme si přece vycházet vstříc," přívětivě jsem odvětil.

A tak ráno jsem nastartoval auto, skoro soused si sedl vedle mě a jeho paní na sedadlo vzadu.

Zamířili jsme k Bílým Karpatům, konkrétně na přírodou malebný Vyškovec.

Páteční dopolední dopravní provoz nebyl až tak silný, a tak silniční komunikace mně umožňovala docela plynulou jízdu.

„Prosím tě, šlápni na to, jedeš moc pomalu!" ozvalo se ze sousedního sedadla.

„Vždyť na tachometru mám osmdesát, co bys ještě chtěl?" opáčil jsem.

Jed' devadesátkou, to je optimální rychlost pro Felicii!

„Ale moje auto je už starší dáma, nebudu ji přece týrat."

„Jen přidej, přidej!" jako kdyby mě neslyšel.

„Ještě mně tou tvou doporučovanou rychlostí upadne kolo, tak jako před třiceti lety při sjezdu v Buchlovských kopcích. Nepřál bych ti zažít ty okamžiky. Ještě že v protisměru tehdy nic nejelo, dnes bych tu nebyl," bránil jsem se...

„No to byla jiná doba, dnes se to autům stát nemůže."

„Ale zrovna včera jsem o takovém případě na Internetu četl, tak nevykládej!" kontroval jsem, ale krevní tlak se mně určitě už v tu chvíli navyšoval.

„Asi měl povolené šrouby u kola, jinak to možné není," nedal se přítel. „Proč předjíždíš tak pomalu?" pokračoval s nátlakem vedle sedící.

„No toto auto má malou akceleraci, obtížně zrychluje, nemohu si pomoci," i nadále jsem byl zjevně v obraně.

„To snad nemyslíš vážně, tak dupni konečně na plynový pedál!" zasadil mně soused svým výrokem poslední ránu!

Krev ve mně pomalu začala vřít, začal jsem přemýšlet o tom, že zastavím na nějakém odpočívadle a vyzvu spolecestující, aby si vystoupili a šli po svých.

Mám toho zapotřebí, aby mě pořád někdo mentoroval?

Tak to teda ne, to jsem přece nemohl dopustit, a proto jsem začal zvažovat protiútok, ale chtělo by to nějakého spojence.

Jenže paní vzadu až do této chvíle mlčela jak pěnice.

V ten okamžik mě ale napadla spásná myšlenka.

„Slyšel jsem, Karle, že jsi měl už několik drobných dopravních nehod, co je na tom pravdy?"

„Ale to byly jenom takové malé škrábance na karosérii, nestály vůbec za řeč."

„Co to, prosím tě, vykládáš!" ozvalo se nečekaně, ale přitom důrazně zezadu.

„Nezapřeš, že tenkrát u obchodňáku bylo to naše auto pořádně ťuknuté, jenom si vzpomeň na ten pomačkaný pravý blatník!"

„Co to, prosím tě, meleš, na parkovišti byl mezi auty evidentně malý prostor, tak jsem se mezi ně prostě nevešel?" otočil dozadu hlavu kritizovaný.

„Kecáš, prostor tam byl jak vrata do stodoly, prostě jsi byl už tehdy neschopný, jenom si to konečně přiznej!"

„No ty mě zrovna budeš poučovat, ty ani nevíš, kde mají auta motor, ještě štěstí že jsi nedělala autoškolou!" vytáhl spolujezdec na manželku pádný argument a nemilosrdně dále pokračoval:

„A navíc lžeš, jako když tiskne, zrovna jako tvoje matka, ta začala lhát ihned po probuzení."

„Že se nestydíš před naším známým vytahovat „špinavé prádlo," to jsi celý ty, kam jsem jenom dala oči, když jsem si tě brala?" slovně zaútočila zezadu žena.

„S tebou se bavit nemá smysl, jiná už nebudeš," soused se evidentně snažil ukončit tento, pro něho se nedobře vyvíjející spor.

Pchch!" ozvalo se ze zadního sedadla.

Následně se ve vozidle rozhostilo ticho.

Já jsem se již naopak zcela uvolnil, pomsta byla sladká, i to slunce tak nějak více svítilo, a co teprve pohled na ty krásné lopenické lesy, v končícím babím létě nádherně zbarvené.

Kdybych mohl v tu chvíli pustit volant, určitě bych si samou spokojeností mnul ruce.

Slovní agresivita souseda byla definitivně nasměrována jinam a já se v klidu mohl věnovat řízení.

Dojeli jsme na místo, vystoupili, přičemž jsem nemohl sluchem nepostřehnout neobvykle silné bouchnutí dveřmi.

„Tak za dvě hodiny u auta, jo?“ zavolal jsem po několik metrech na odcházející dvojici..

Ticho, žádná odpověď.

Šel jsem do lesa svou vlastní cestou, žádný koš hub se nekonal, jedna hlíva, jeden hřib podmáslový a dva krásné modráky, tedy hřiby kováři.

Ví se, že tyto houby se musí důkladně tepelně zpracovat, aby po jejich konzumaci nebyly větší problémy s trávicí soustavou.

Pásl jsem se zrakem na jejich vybarvení, poutavé červené ústí rourek, trochu načervenalá byla i horní část třeně.

Při jejich prohlížení jsem si mimoděk vzpomněl na hádku mezi manželi, ano, bude třeba je důkladně provařit, a pak teprve mohu být bez obav.

Ale za toto zlomyslné myšlenkové přirovnání jsem se ve svém nitru přece jenom trochu zastyděl.

Příběh řidiče

Tak jsem jel se svým autobusem z Bojkovic na Rasovou. Nastoupilo tam pár „lopeničářů“ a k témuž úkonu se chystala kupa dětí z mateřské školky.

Samozřejmě s paní učitelkou.

Před nastoupením do mého vozu se paní učitelka snažila děti zrychtovat příkazy typu:

„Netlačte se děti tolik, budeme nastupovat pěkně popořádku.

A nezapomeňte pozdravit!“

Tak se i stalo:

„Dobrý den, dobrý den“, ozývalo se ze všech stran.

Párkrát jsem jim odpověděl, ale na každý dobrý den jsem pochopitelně nemohl. Hlučící děti postupně usedaly na svá místa, paní učitelka je i nadále pokyny usměřňovala.

Sedni si, Toníčku, k oknu, ať dobře vidíš!

A ty, Alenko, si uveleb s Janičkou hned vedle!“

Autobus se rozjel a bylo v něm pochopitelně hlučno,

Ty, odhadem pětileté děti se pořád měly co říct.

„Honzo, podívej, vidíš tam na louce ty krásy!“

„Tak velké stádo jsem ještě neviděl,“ další „cvrček“ konstatoval. Na Trojáku „lopeničáři“ vystoupili a ve voze zůstali pouze ti malí.

Na Mikulčině vrchu jsem jim otevřel dveře a hlučící drobotina vystoupila ven. Dveře se zavřely a já pokračoval dál na Hřibovňu s prázdným vozem.

Když tu náhle se něco dotklo mého pravého ramene,

Otočil jsem hlavou a nevěřil svým očím.

Spatřil pětiletého klučinu, který mě plačtivě oslovil:

„Pane řidiči, já jsem zapomněl vystoupit“.

Úplně mně zatrnulo.

Co teď?

Otočit a vrátit se?

Nakonec jsem se rozhodl, že dojedu až do konečné stanice a pak se rychle otočím k návratu.

Sjel jsem tedy až na Hřibovňu, ale telefonem mezitím informoval dispečink. Na něj už mezi tím telefonovala vyděšená paní učitelka.

Když si totiž děti přepočítala, zjistila, že jí jeden svěřenec chybí, musela se zděsit. Už se asi viděla s železky na ruku.

Mobily se žhavily a vše se záhy vysvětlilo.

S klukem jsem si trochu povídal a snažil se ho uklidnit.

„Neboj, za chvíli zase budeš s kamarády, ale příště si dávej pozor a poslouvej paní učitelku.

Třeba nebude žalovat rodičům.

To bys měl doma mazec“.

Přikyvoval, ale pořád měl slzičky na krajíčku.

Já ho pak při zpáteční cestě klučinu vyklopil na Mikulčině vrchu do rukou přešťastné paní učitelky.

„Díky pane řidiči, já byla bez sebe starostí.

Ty následky, však víte“.

Jak se to vlastně mohlo stát, přemýšlel jsem.

Kdo ví, asi se kluk zpozdlil při kráčení ke dveřím, které se mezitím zavřely. Za sedadly nebyla jeho drobná postava vidět, takže já za jeho opomenutí nemohl.

Ale mezi námi, v roli paní učitelky bych nechtěl být ani okamžik.

Už ta hrůza, kterou musela zažívat.

Holt děti jsou děti...

Jako doma.

Doma?

Ano, myšleno v autobusu.

V našem, tedy Slováckém, ovšem v loňském letním období.

Už na jeho „startovní čáře“ bylo co pozorovat.

Řidič vystoupil z autobusu a začal ho obcházet. Někdy opakovaně kopl do pneumatiky, jestli je správně nahuštěná.

Pak si krátce pokecal s kolem jdoucím kolegou.

O čem?

O všem možném, možná o fotbalovém utkání z minulé soboty.

„Ten bek byl, Josefe, v sobotu nemožný.“

Proč ho trenér staví, vždyť má už dlouhodobě něco s kolenem?“

„Asi máš pravdu, Franto, moje řeč.“

Řidič se vrátil do svého vozu a zajel k čekajícím na zastávce. O pár minut se opozdil, ale kdo by se zlobil, vždyť nehořelo!

Na zastávce tak bylo o čem přemýšlet a co pozorovat.

Čekatelé na spoj se navzájem očima posuzovali, konkrétně vzhled, oblečení, ale i chování, zejména pak dětí.

Pak konečně „zasyčely“ dveře přistaveného autobusu a mohlo se nastupovat.

„Ahoj Karle, co nového máš na stavbě?“ zahlaholil řidič od volantu k prvnímu nastupujícímu. „Ale dobrý, ještě bych potřeboval pár hurdisek.“

Ty si ale seženu, už mám tip.“

„Tak jo, další!“ řidič se obrátil příkazem k druhému nastupujícímu, tedy mně.

„Kam jedete?“

„Hradiště – důchodce“.

„Průkazku máte?“ zazněl dotaz od řidiče.

Chvilku mně trvalo, než jsem ji z kapsy vylovil, ale pán vozidla už cosi vyťukával do svého computeru.

Zaplatil jsem mu požadovanou částku a šel si vyhlédnout místo k sezení.

Usadil se.

Přede mnou zaujaly místo dvě „tetiny“.

„Mařo, jak ti nesou slépký?“ oslovila jedna druhou.

„Ále, potvory jedny, asi si berú dovolenú, abych každé vajíčko pohladala. Starý ňa říkal, abych im vjac sypala kukuřice.“

Asi budu moset.

A víš, že naši susedi dělajú novú verandu?“ změnila téma.

„Šak nechť, Ančo, dyž na to majú, ne?“

A co tvoje koleno, Mařo?“

Ale pořád ňa bolí.

Natírám si ho francovkú, ale nepomáha to. Asi budu moset pozajtra za doktorom“. Autobus se pomalu rozjel.

Cosi se mně otíralo o nohu.

No jo, pes.

Taky ho nemusel řidič do autobusu brát, že ano?

Vlastně musel, je na to předpis.

„Mamíí, on mě kousne,“ rozkřičelo se za mnou jakési dítě.

„Neboj Terezko!“

Pán ho má uvázaného, pes má náhubek, copak nevidíš?“

Dítě se zklidnilo.

Zvíře si více začalo všímat mě, neboť packou osahávalo moje koleno. „Fuj Azore! Lehni, lehni, říkám ti!“ jeho majitel zareagoval.

Pes uposlechl, výchova zabrala.

Slečna vedle uličku se probíhajícího dění nevěšmala a přetírala si s nezbytným zrcátkem v ruce rtěnkou rty.

O kousek dál jakýsi teenager něco „lovil“ v chytrém telefonu. Pár dalších cestujících nezúčastněně pozorovalo ubíhající za oknem krajinu.
Jak říkám, rodinná, poklidná atmosféra. Snad by jen stačilo otevřít láhev...

„Rodinný“ autobus

O sympatickém vláčku motoráčku jsem psal ve své publikaci o Vlárské dráze. Ale ta pohoda v něm přítomná platí i o autobusech.

Ale pozor!

Pouze o některých.

Jedním z nich je autobus, každodenně mířící z Bojkovic do Vyškovce, konkrétně na koncovou zastávku, známou Hřibovňu.

Zejména silniční úsek mezi Rasovou a Hřibovňou má ukázkově romantický ráz, samotný autokar se pak vyznačuje doslova rodinnou atmosférou.

U motorestu do něho většinou nasedá jen pár „kopaničářek“ a chatařek, obtížených taškami z nákupů, sem tam nějaký houbař s košíkem, někdy mladí turisté.

A často i já, abych nezapomněl.

Již při nedávném do něho nastupování jsem se na schůdkách ptal řidiče, jestli by mě „nevyhodil“ mimo zastávku u Valmontu, přejmenovaného na Chatu na Vyškovci.

Odpověděl:

„V žádném případě“.

Pomyslel jsem si, nu což, předpisy jsou předpisy, mezi zastávkami se nevystupuje.

Po krátkém odmlčení řidič pokračoval:

„U Valmontu Vás nevyhodím, bylo by se mnou zavedeno trestní řízení za fyzické napadení. Přišel bych o práci.“

Ale zastavím vám na požadovaném místě, samozřejmě.“

Ženy ve voze se rozesmály, já také.

A tak jsme vyjeli.

Už u Kopánek můj zrak obdařily nádherné výhledy na Uherskobrodsko. To se musí vidět, popsat se ty pocity prostě nedají.

U chaty Lopata jsem stočil hlavu zase doleva. Čekaly mě obdobné výhledy, tentokrát na Žitkovou, Beskydy a slovenské hory.

U Myšačky tomu bylo nastejno, avšak ještě z většího nadhledu.

A co teprve po mém „vyhození“ u Valmontu, pořád používám staré pojmenování.

Pohled dolů do Vyškovce, na Kykulu a Machnáč, Povážský Inovec, v dále pak Vršatec, Klak a někdy i Martinské hole.

No pohádka!

Pár stovek metrů odtud leží usedlost, kde kdysi odpočíval i Gérard *Depardieu* po svých náročných filmových rolích.

Při včerejší zpáteční cestě jsem do autobusu nasedal na Hřibovni, již uvedené zastávce s příznačným názvem.

Na zádech jsem totiž měl batoh naplněný velkými praváky, neboť znám svoje místa.

Nelžu.

I na Salaši by mně záviděli. V autobusu jsem seděl pouze já a jedna mladá paní s dítětem. Pak ještě na podlaze u prostředních dveří pes.

Velký, černě zbarvený.

Způsobně seděl u schůdků uprostřed vozidla a s vyplazeným jazykem mě pozoroval. Zcela osamocen. paní se k němu nehlásila.

Rozjeli jsme se dolů směrem k Rasové. Po cestě nikdo další nenastupoval ani nevystupoval.

Pod Trojákem však autobus přibrzdil a zastavil.

Mimo zastávku, tam jak stojí ta vyřezávaná, veliká dřevěná socha. Říkám si, asi nějaký známý řidiče chce nastoupit.

Nestalo se tak, dveře se otevřely a z vozu obřadně vystoupil „náš“ pes.

Dveře se za ním opět zavřely a my pokračovali v jízdě.

Otevřel jsem ústa překvapením.

Že by černý pasažér?

Na Rasové jsem poprosil řidiče o vysvětlení.

„Jak to, že pes věděl, kde a kdy má vystoupit?“

„No, jeho pán si kdesi zapomněl tašku, a tak se pro ni musel vrátit. Svého psa poslal k domovu napřed. To zvíře se tady vyzná“.

Pootevřená ústa mně zůstala.

Jak říkám, „rodinný“ autobus.

Asi stačí zamávat rukou a řidič poutníkovi zastaví.

Jaký je to rozdíl od mezinárodních, navoněných autobusů s řidiči v bílých rukavicích a málem v livreji.

A závěr?

Jednoznačný!

Jsem na základě popisovaného přesvědčen, že v polozapomenutých koutech našeho krásného kraje jsou vztahy mezi lidmi daleko lepší nežli tam, kde se již byznys ujal vlády...

Nač spěchat, že?

I v autobusu je možné jich zažít hodně.

Kromě těch, které jsem již uvedl v jiných reportážích, zažil jsem následující. Kdysi jsem se vracel od Vršatce a scházel do protáhlé obce Sidonie.

Netrvalo dlouho a v zatáčce se objevil autobus. Nasedl jsem do něho a vydali jsme se směrem k Bylnici. Autobus byl téměř prázdný.

Snad jen dva cestující kromě mě byli v něm přítomni.

Samotná obec je obec hraniční, rozpoložená podél potoka.

Bylo se na co dívat, co obdivovat.

Na zastávkách nikdo nepřistupoval ani nevystupoval, a tak cesta bez problémů ubíhala. Ale z ničeho nic autobus zastavil mezi zastávkami.

Řidič v poklidu vypnul motor a vyšel ven.

Asi nějaká závada na motoru, proběhlo mou myslí.

Ale bylo tomu jinak.

U silnice stála vzrostlá hrušeň, pod kterou bylo napadáno velké množství plodů. No, a milý řidič s taškou v ruce je beze spěchu začal sbírat.

Naštěstí mně vlak z Bylnice jel na Uherský Brod až za dlouhou dobu, takže mě zpoždění autobusu příliš nevadilo.

Ale chování řidiče bylo pozoruhodné.

Jindy zase, konkrétně v Pulčíně, jsem opět nasedl do autobusu.

Opět zcela prázdného.

Řidič ale motor nespouštěl.

Protahoval si záda, když tu do nitra autobusu vlétl mohutný sršeň.

Načež začal s ním řidičův souboj.

Řidič vzal do ruky hadr a jal se ubohého sršně pronásledovat. Ten, chudák, hledal usilovně cestu z vozu ven, ale přes skla neměl šanci.

Řidič běhal po autobusu snad pět minut s hadrem ruce od jednoho okna ke druhému.

No, byl to pohled téměř k nevíře.

Už už hmyz měl, ale sršeň opět vyklouzl z jeho dosahu.

Nakonec ho ale přece jenom dostal pod hadr a rozmáčkl.

Na skle zůstala obrovská skvrna.

Skoro mně toho sršně bylo líto.

Vždyť to byl živočich jako každý jiný.

Já mám z domova osvědčenou metodu odstraňování živočichů při zachování jejich života. Překlopím je nějakou sklenicí, podložím sklenice papírem a odnesu uzavřeného tvora na svobodu ven.

Navíc je nebezpečnost nepodrážděného sršně značně přeceňována.

Vosy jsou možná více nebezpečné.

Stačilo tedy vyčkat, nepanikařit, a sršeň by si cestu na svobodu sám našel.

Ale již se stalo.

Autobus se rozjel, rozpaky v mé mysli však zůstaly.

Unášej mě dál, slevo má...

No musel jsem ty slevy v dopravě přece jenom vyzkoušet, nedalo mně to. Ale už u pokladny jsem se cítil celý nesvůj.

Pošeptal jsem přes přepážku pokladní, že jsem senior.

S úsměvem mně vydala jízdenku.

A pak už jsem se vypravil na nástupiště. Tam odhadoval, kdo by mohl být dalším dříve narozeným adeptem na slevu.

Pár seniorů i teenagerů tam stálo.

Nastoupil jsem do vagonu a v ruce už preventivně třímал kromě jízdenky i občanku.

Přemýšlel jsem ale, jestli nemám místo sezení raději zůstat stát, to abych nezabíral sedadlo platícím plné jízdné.

Ti by si sezení asi zasloužili více, ačkoliv některý mladý jedinec by mně místo možná nabídl, i zázraky se někdy stávají.

Ale přece jenom jsem se usadil.

V cestovním prostředku se má nyní senior prokazovat kromě jízdenky jen občankou nebo pasem. Prý ale většinou bude průvodčím stačit pohled na dříve narozeného.

Tak to bych nerad.

Žádám, aby po mně kontroloři nekompromisně požadovali občanku. Udělali by mně tím radost, o ženách ani nemluvě.

Člověk by tím mohl mít o sobě lepší „mínění“!

Ale k dalšímu chodu událostí!

Oči naproti mně sedících, zjevně v plném pracovním poměru, mě přísným pohledem doslova „probodávaly“.

Nedivil jsem se jim, jel jsem na slevu, která bude hrazena z částek daňových poplatníků. Odvrátil jsem proto raději zrak a při jízdě se díval na ubíhající krajinu.

A tu se konečně objevil průvodčí.

Podal jsem mu jízdenku.

Pečlivě si mě prohlédl a letmo nahlédl i do občanky. U mnohých seniorů by se přece „letokruhy“ daly posoudit i bez občanky.

Když se kupuje ojeté auto, tak si přece máme všimnout stavu ošoupaných pedálů, vyviklaných řadicích pák, případně ošuntělého čalounění sedadel.

Podle toho můžeme usuzovat na stáří kupovaného vozu. Věk člověka by se dal analogicky posuzovat obdobně.

Určitě i průvodčí nebo řidiči autobusů již prošli v tomto směru patrně školením.

Mají si pravděpodobně všimnout počtu vrásek na čele cestujícího, zachovalých zubů, případně stařeckých skvrn na ruce.

Možná by ale stačilo postaršímu cestujícímu při výzvě průvodčího si dlaní přiklonit ušní boltec k lepšímu náslechu.

Proces identifikace seniora by se tím jistě urychlil. Jinak budou kontroly pasažérů probíhat jako za protektorátu.

Slevy jsou opravdu veliké.

Když to tak bude dále pokračovat, není vyloučeno, že po osmdesátce se bude cestovat hromadnými dopravními prostředky zcela zadarmo.

V některých městech je tomu tak již v současnosti.

A po devadesátce České dráhy dlouhodobému místo prověřkového řízení předají nějaké to k životu přilepšení.

Třeba diplom nebo bonboniéru.

Mé myšlenky ubíhaly rychle jako obrazy krajiny kolem. Přes poslední deště vypadá příroda dost nevábně, je vyprahlá horkým létem.

Nevím, jestli si přát babí léto se sluncem, vláhy není pořád dost.

Úsměvů ale také...

